

[Elgaard.]

I den øjeblikkelige situation er naturligvis Danmarks medvirken til opbygningen af et fælles forsvar indenfor Atlantpagtens rammer en af de mest nærliggende opgaver. Udenrigsministeren gjorde rede for, at de mål og budgetter, der opstilledes efter Lissabonmødet, havde vist sig for ærgerrige. Adskillige lande, ikke mindst blandt de større magter, har måttet strække deres programmer ud fra den meget nærliggende betragtning, som jo også er gyldig herhjemme, at en svækkelse af landets sociale og øvrige niveau alene for at tilfredsstille militære idealkrav meget vel kan gøre mere skade end gavn. Der må være en naturlig rytme i de anstrengelser, samfundene binder sig til både på det ene og på det andet område. For mit vedkommende ser jeg gerne, at regeringen ikke slipper de sociale fremskridt af syne.

Vi kan derfor med tilfredshed konstatere, at den højtærede finansminister straks efter udformningen af Lissabonmødets resultater og den dermed følgende opstilling også af et ønsket militærbudget for Danmarks vedkommende trak den grænse, hvortil vi med vor økonomiske evne kunne gå. Det har vist sig, at denne bedømmelse var mere rigtig end bedømmelsen i de lande, der nu må foretage indskrænkninger og strække forsvarrets opbygningsperiode.

Vi for vort vedkommende er tjent med at holde, hvad vi har lovet, og med ikke at love mere, end vi kan holde. Venstre kan give sin fulde tilslutning til, at vi til punkt og prikke opfylder vore forpligtelser indenfor NATO, og at vore anstrengelser naturligvis følger det tempo, som helheden kan bære. Andet og mere kan ikke forlanges af os.

Fra Atlantpagtens modstanderes side har man jo søgt at mistænkeliggøre de forhandlinger, der har været ført om eventuel stationering af flyvertropper fra andre af Atlantpagtens lande ved vore flyvepladser også i fredstid. Udenrigsministeren har ved flere lejligheder klart gjort rede for forudsætningerne for disse drøftelser og tillige givet tilsagn om, at ingen beslutning på dette punkt vil blive truffet, uden at rigsdagen er medbestemmende ved udformningen af de betingelser, hvorunder en sådan stationering kan finde sted.

Det vil være rigtigt her at fastholde det synspunkt, at Atlantpagten er betinget af

et virkeligt fællesskab mellem de deltagende lande. For at et fælles forsvar kan blive effektivt, må også de fælles hjælpemidler være til alles rådighed i det omfang, det er nødvendigt. Den isolerede nationale suverænitæt må her vige for den fælles interesse, som jo også er vor interesse, navnlig i betragtning af den udsatte stilling, de nordiske lande indtager i vor tids strategiske oplæg.

Den højtærede udenrigsminister har i den senere tid været udsat for en personlig kritik, der er lige så ubegrundet som urimelig. Det kan ikke fra nogen side bestrides, at regeringen — og udenrigsministeren selv — med den største samvittighedsfuldhed har holdt rigsdagen løbende orienteret om ethvert skridt, man fra dansk side har foretaget sig under den udenrigspolitiske udvikling. På intet tidspunkt er rigsdagen stillet overfor fuldbyrdede kendsgerninger. På ethvert stadium har regeringen sikret sig den fulde parlamentariske støtte til sine dispositioner under de uhyre vanskelige vilkår, der i dag bydes dansk udenrigspolitik. Jeg må derfor stille det spørgsmål til ministerens angribere, om det virkelig er deres opfattelse, at kynisme skal være en betingelse for, at man kan lede dansk udenrigspolitik. Jeg synes det ikke.

Det var ligeledes med tilfredshed, jeg hørte udenrigsministerens bemærkninger om vort forhold til Amerika. I et fællesskab, som omfatter både meget store og meget små lande, der samvirker på demokratiets og ligeberettigelsesens grund, vil spørgsmålet om ansvarets og magtens fordeling nødvendigvis blive delikat. Der er grund til at fremhæve vor taknemlighed overfor vore store partnere indenfor NATO, og ikke mindst overfor USA, for den rimelighed og forståelse, der til stadighed vises overfor de mindre landes interesser, selvom der også fra vor side kan anføres et og andet, vi kunne ønske bedre, ikke mindst i vort handelssamkvem.

Som det så rigtigt blev fremhævet, må man i dag, når man ser tilbage på i hvert fald de sidste fem års udvikling, grue ved tanken om, hvorledes der i dette Herrens år 1952 ville have set ud i Europa, hvis ikke De Forenede Stater havde gennemført det storstilede hjælpeprogram både på det økonomiske og det forsvarsmæssige område.

På den anden side må det være i begge verdensdeles interesse, at vi i de europæiske